

DE GESCHIEDENIS VAN
HET LAND ISRAËL

Johan Schep

De geschiedenis van het land Israël

*Vanaf het jaar 70 tot 1948 had geen van de
heidenvolken liefde voor het Land*

De geschiedenis van het land Israël
*Vanaf het jaar 70 tot 1948 had geen van de heidenvolken
liefde voor het Land*

Copyright © Johan Schep
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie 2017
OudeSporen online uitgeverij

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

1. De Romeinse periode	9
2. De Byzantijnse periode.....	17
4. De Arabische periode.....	21
5. De periode van de Seljuken	23
6. De periode van de kruistochten	25
7. De periode van de Mamelukken	29
8. De periode van de Ottomanen (Turkije)	31
9. De Britse periode	37

1. De Romeinse periode

De periode tot het jaar 325 na Christus

Pilatus

In het jaar 36 na Christus stuurde Pilatus een cavalerie en infanterie naar Samaria om een ingebeelde opstand neer te slaan. Er stierven heel veel onschuldige mensen en het gevolg was dat er een delegatie naar Rome reisde om Pilatus aan te klagen. Pilatus werd teruggeroepen naar Rome en later werd hij verbannen naar Gallië, waar hij uiteindelijk zelfmoord pleegde.

Herodes Antipas

De regering van het Land werd gegeven aan de kleinzoon van Herodes de Grote, genaamd Herodes Antipas (Hand. 12:20-23). Hij werd gedood door de Heere God Zelf, toen hij de eer aanvaardde die alleen de Heere God toekomt (Hand. 24;25-26). Felix en Festus volgden zijn regering op. Uiteindelijk werd de Romeinse gouverneur Florus aangesteld. Hij was zeer wreed en in het jaar 65 na Christus ontstond er een opstand tegen deze Romeinse leider. Tijdens deze opstand werd de burcht Massada veroverd en men vermoordde het Romeinse garnizoen aldaar.

In Jeruzalem vormde Eliazer, die de kapitein van de tempelwacht was, een revolutionaire groep die zichzelf de Zeloten noemden. Ze vielen Jeruzalem aan en veroverden het kasteel Antonia en doodden ook dat Romeinse garnizoen. Deze rebellie sloeg spoedig over naar de andere Judese steden in Israël.

Cestus

Het Romeinse rijk stuurde generaal Cestius met 23.000 soldaten in het jaar 66 na Christus naar Juda om weer orde te scheppen. Het Joodse volk trok zich daarop terug binnen de muren van Jeruzalem. Op onverklaarbare wijze trokken Cestius en zijn soldaten zich terug, waarop de Joden hen achterna trokken, 6.000 soldaten doodden en een grote buit meenamen. Ze waren er zeker van dat het Romeinse rijk hen verder met rust zou laten. In die tijd werden de Joodse gelovigen gewaarschuwd door de Heere God op grond van Matt. 24:15-22. Zij vluchtten naar de andere kant van de Jordaan, naar Pella.

Vespasianus

Toen Nero in Rome hoorde van de aftocht van Cestius, stuurde hij een generaal genaamd Vespasianus naar Juda om daar orde op zaken te stellen. Ze kwamen in Noord Galilea aan met een grote legermacht. Veel Joodse steden werden vernietigd.

In die tijd werd de Joodse geschiedschrijver Josefus Flavius gevangen genomen.

Titus

Het was in de winter van het jaar 68 na Christus dat er problemen uitbraken in Rome en dat leidde tot de zelfmoord van Nero. Vespasianus

werd zijn opvolger en hij stuurde zijn zoon Titus eropuit om Jeruzalem onder de duim van Rome te krijgen. Titus arriveerde in februari van het jaar 70 na Christus met 80.000 soldaten, grote stormrammen en belegeringsmachines.

In de stad Jeruzalem was er iets tragisch aan de hand. Er waren drie politieke partijen die wilden regeren. Zij bevochten elkaar en één van de vreselijkste dingen die ze elkaar aandeden was, dat ze de korenschuren van elkaar in de brand staken.

Er waren ook duizenden vluchtelingen in de stad die erheen getrokken waren om een veilige haven te vinden achter de muren.

De vraag van Titus om zich over te geven werd met honende spot beantwoord.

De belegering begon rond het Joodse paasfeest en de Joden gooiden grote stenen en kokende olie op de Romeinse soldaten. De Romeinen reageerden daarop door honderden Joodse gevangenen in het volle zicht van Jeruzalem te kruisigen.

Door de belegering ontstond er een vreselijke hongersnood in de stad. De offers in de tempel hielden op en moeders aten hun eigen dode baby's. Volwassen mannen bevochten elkaar tot de dood voor de uitwerpselen van de vogels.

De Romeinen braken uiteindelijk door de buitenste muur en bemerkten dat er een binnenmuur was gebouwd. Uiteindelijk bezweek de stad op 8 September van het jaar 70. De soldaten verbrandden de tempel en er bleef geen één steen op de andere (Matt. 24:2). De profetie van de Heere Jezus is letterlijk vervuld. Door de brand was het goud en het zilver tussen de stenen gevloeid en daarom werd alles opengebrouwen. Bijna een miljoen Joden werden door het zwaard vermoord. Zelfs Titus zag in dat dit een oordeel van de Heere God was. Hij liet een munt slaan waarop Israël werd afgebeeld als een wenende vrouw aan een ketting. Er werden ook duizenden Joden meegenomen naar Rome om daar in de gevaarlijke mijnen te werken en ze werden ook in de arena's voor de wilde dieren geworpen.

Massada

Na de vernietiging van Jeruzalem vluchtten er ook 967 ouders met hun kinderen naar de burcht Massada. Dit was een sterke burcht gemaakt

door Koning Herodes de Grote. Hij bouwde deze burcht uit angst voor de Joden en uit angst voor Cleopatra. Toen de gevluchte mensen daar aankwamen vonden ze veel voedsel en wapens. Alles voor een rijke koning was aanwezig, Eleazar ben Jehuda was hun leider. In de lente van het jaar 72 na Christus omsingelden de Romeinen onder de leiding van de generaal Silva met 15.000 soldaten Massada. Ze wilden hun gezicht niet verliezen en moesten het terugveroveren. De Joden hielden het twee jaar vol en gedurende die tijd bouwde Silva een dam tegen Massada aan. Hij gebruikte daar gevangengenomen Joden uit Jeruzalem voor, zodat de bezitters van de burcht hen niet zouden bekogelen. Uiteindelijk bereikten ze de buitenmuur. Ze staken die muur in brand, maar de wind draaide opeens en hun stormrammen en soldaten vlogen in de brand. Eleazar ben Jehuda realiseerde zich dat de Romeinen uiteindelijk succes zouden hebben. Hij gaf een indrukwekkende en emotionele redevoering over de gevolgen van hun gevangenneming en men besloot om massaal zelfmoord te plegen.

Dat is ook zo gebeurd! Er was slechts één vrouw met vijf kinderen en een familielid van Eleazar, die het drama overleefden. De vrome Joden ontkennen die zelfmoord.

Hadrianus

In het jaar 130 na Christus maakte Keizer Hadrianus plannen om de muren van Jeruzalem te herbouwen. Hij bouwde de tempel voor Jupiter op de fundering van de tempel van Salomo. Dit was vreselijk voor het Joodse volk. Er kwam een opstand onder leiding van Bar Kochba, wat betekent 'Zoon van de Ster'. Hij zei dat hij de vervulling van de ster van Bileam was (Num. 24:17-19). De meest invloedrijke Joodse priester van die tijd was Rabbi Akiva. Hij accepteerde Bar Kochba als de ware Messias van Israël. Om deelgenoot te zijn aan die opstand moest men een vinger afhakken. Meer dan 200.000 Joodse mensen voegden zich bij hen.

Korte tijd waren ze succesvol, maar op een gegeven moment werd Bar Kochba overmeesterd door de Romeinse generaal Julius Severus. Bar Kochba werd gedood in het jaar 135 na Christus en Rabbi Akiva werd levend gevild. Al stervende riep hij uit: 'Hoor, Israël: de Heere is onze God; de Heere is één' (Deut. 6:4). Meer dan een miljoen Joden werden vermoord, en vanaf toen tot 14 mei 1948 leefde het Joodse volk wereldwijd verstrooid. Hadrianus herbouwde Jeruzalem en noemde de stad Aelia Capitolina, puur om Jeruzalem te doen vergeten. Velen keerden zich tegen het Joodse volk. Een overblijfsel van het volk ging in Tiberias wonen en dat werd het nieuwe centrum van het Orthodoxe Jodendom.

2. De Byzantijnse periode

De periode van het jaar 325 tot 614 na Christus

De hoofdstad van het Oostelijke Romeinse rijk was Constantinopel. Israël werd Palestina genoemd en er werden vele kerken gebouwd. Het christendom verspreidde zich snel na de zogenaamde 'bekering' van Constantijn de Grote in het jaar 325 na Christus. Wederom geboren christenen waren tot aan die tijd erg vervolgd.

De duivel is niet alleen een brullende leeuw, maar ook een engel van het licht.

Vanaf die tijd werden de christenen niet meer vervolgd en had je zelfs voorrechten als zogenaamd christen. Het afschuwelijke wat gebeurde is dat sommigen van hen, die beleden christenen te zijn, de Joden vervolgden. Ze namen Gods Woord met Zijn liefde en trouw voor het Joodse volk niet in acht (1 Sam. 12:22; Jer. 31:3; Jes. 49:15). De kerken vulden zich met mensen die zich christenen noemden, maar die niet uit de vergeving van de Heere Jezus leefden en helemaal niet wederom geboren waren.

Er kwam een korte tijd van verademing onder de regering van Keizer Julianus de Afvallige. Hij haatte namelijk de Heere Jezus en beloofde het Joodse volk dat hij de tempel weer zou gaan bouwen. Dit wilde hij doen om de profetie van de Heere Jezus teniet te doen (Matt. 23:37; 24:1-2). Tijdens de werkzaamheden braken overal vreemde branden uit. Dat kwam doordat er veel gas was ontstaan in de vele onderaardse gangen. Het project werd snel gestaakt en Julianus stierf tijdens een oorlog in het jaar 363 na Christus. Tijdens de Byzantijnse tijd mochten de Joden alleen op 8 september naar Jeruzalem, de dag waarop de tempel verwoest was.

3. De Perzische periode

De periode van het jaar 614 tot 634 na Christus

Het was op 20 mei in het jaar 614, dat de strijder Chosroes de tweede, Palestina innam. Er werden 34.000 mensen vermoord en bijna alle kerken werden verwoest.

Het Joodse volk stond achter deze invasie. Alle beloften aan hen werden niet ingelost. De geboortekerk in Bethlehem en de Kerk van het graf in de Oude Stad van Jeruzalem zijn twee van de weinige kerken die niet werden verwoest en deze bestaan vandaag nog steeds.

4. De Arabische periode

De periode van het jaar 634 tot 1072 na Christus

Mohammed werd geboren in Mekka in het jaar 570 na Christus. Hij werd opgevoed door zijn oom Abu Taleb, want hij was een wees. Mohammed werkte en reisde met kameelkaravanen voor een rijke weduwe genaamd Khadija. Later trouwde hij met haar en zo werd hij opeens invloedrijk en had tijd voor zichzelf. Toen hij veertig jaar was kreeg hij een soort visioen even buiten Mekka. Het maakte hem depressief, maar het was zijn vrouw die hem bemoedigde en zei dat het van God kwam. Hij proclameerde: Er is geen god dan Allah, en ik ben zijn profeet.

Zijn doel was om de Arabische bevolking tot één volk te maken onder de banier van Allah. De mensen van Mekka weigerden hem te volgen. Ze hadden immers al vele jaren een grote zwarte steen met 360 afgoden aanbeden. Om te geloven in één God was slecht voor hun bloeiende economie. Op een moment moest hij voor zijn leven vluchten en ging naar Medina. Deze vlucht heet de *hidjra* en vond plaats in het jaar 622 na Christus. Hun kalender dateert daarom van dit jaar. In Medina werd hij verwelkomd en zijn volgelingen groeiden snel. In het jaar 630 na Christus keerde Mohammed terug naar Mekka. Beetje bij beetje aanvaardde men hem als 'de profeet' en in het jaar 632 na Christus

stierf hij. Zijn navolgers schreven zijn uitspraken op en dat werd de Koran genoemd.

Ze hadden een eenvoudige regel wat hun vijanden betreft: Je aanvaardt de Koran, of je aanvaardt het zwaard. De Mohammedanen namen Syrië in en in het jaar 637 na Christus bereikten ze ook Jeruzalem. Ze riepen hun vijanden toe: Omhels de islam en geluk zal je deel zijn. Zo niet, dan ontmoet je mannen die het doden leuker vinden dan het drinken van wijn. Ze werden in Europa uiteindelijk gestopt door Karel Martel tijdens de strijd in Tours. Ze lieten overal een spoor van vernietiging achter.

5. De periode van de Seljuken

De periode van het jaar 1072 tot 1099 na Christus

De Seljuken waren een Turkse dynastie, die het Midden-Oosten gedurende 25 jaar overheerste. Ze werden uit Egypte verwijderd vlak voor de komst van de kruisvaarders. De Seljuken namen Jeruzalem in het jaar 1076 in bezit. Ze kwamen helemaal van de grenzen van China. Ze waren bekeerd tot de islam en ze vervolgden de Joden zowel als de christenen.

Na het bewind van sultan Malik Sjah (1072-1092) kwam er een eind aan de eenheid van het Seljukenrijk en viel het rijk uiteen in vele kleine staatjes onder verschillende nevenlinies van het geslacht, zoals de Seljuken van Kerman (zuidoost Iran) (1041-1186), de Seljuken van Irak en West-Iran (1118-1194) en de Seljuken van Syrië (Damascus) (1078-1117).

De verdeeldheid in het rijk van de Seljuken maakte het voor de kruisvaarders mogelijk in 1097 Antiochië en in 1099 Jeruzalem te veroveren. In Syrië en Palestina stichtten de kruisridders daarna enkele kruisvaardersstaten. Damascus bleef echter in het bezit van de Seljuken.

6. De periode van de kruistochten

De periode van het jaar 1099 tot 1291 na Christus

Deze periode was tragisch voor de geschiedenis van het Land Israël. Europese en Arabische troepen marcheerden door het Land Israël. Het vreselijke van deze periode was dat men het Joodse volk doodde met de zegen van de priesters en het kruis op de schilden, en de naam van de Heere Jezus gebruikte. Een zwarte bladzijde in de geschiedenis van de 'kerk'.

De eerste

De eerste kruistocht was in het jaar 1095. Het begon als gevolg van een emotionele redevoering van een bekende kluizenaar, die het Land had bezocht. Hij had de bisschop van Jeruzalem bezocht, die gevangengenomen was door de Seljuken. De bisschop had een brief meegegeven met de vraag aan Paus Urbanus II om een leger te sturen en hem en de stad Jeruzalem te bevrijden. Dit verzoek was heel welkom voor de paus. Hierdoor versterkte hij ook zijn eigen macht als 'bevrijder van de heilige stad'. De eerste kruistocht werd geleid door Godfried van Bouillon. Na een vreselijke tocht arriveerden de kruisvaarders in

Jeruzalem. Zonder enige genade werden de meeste mensen vermoord en op 23 juli werd Godfried benoemd als gouverneur en verdediger van Jeruzalem.

De tweede

De tweede kruistocht werd georganiseerd door Paus Eugenius de derde in het jaar 1146. Het werd een ramp en kostte aan 250.000 Duitsers en Engelsen het leven.

Er kwam in die tijd een nieuwe moslimleider genaamd *Saladin*, die de kruisvaders overal versloeg.

De derde

De derde kruistocht werd geleid door Richard Leeuwenhart, de koning van Engeland. Hij heroverde enkele plaatsen op Saladin, maar het lukte hem niet de stad Jeruzalem weer terug te veroveren.

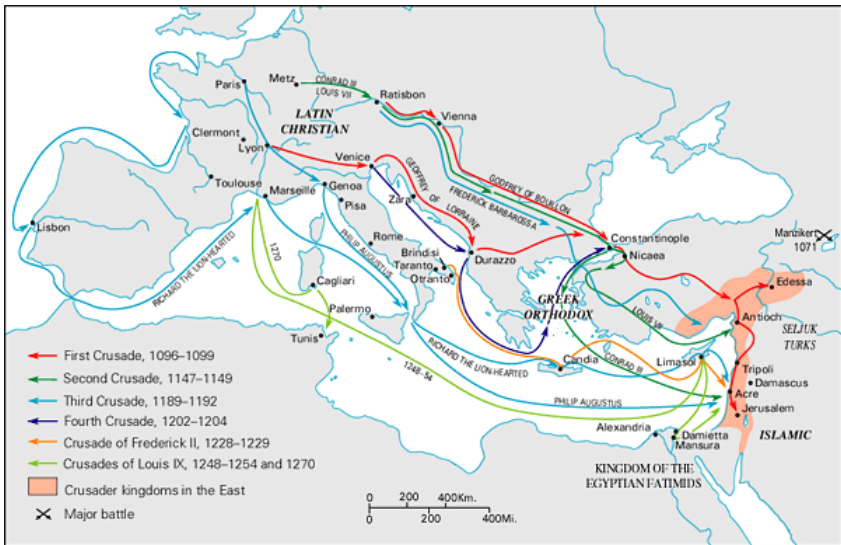
De vierde

De vierde kruistocht bereikte het Land niet eens.

Tussen de vierde en de vijfde kruistocht waren er ook twee kruistochten met kinderen. Ook zij bereikten het Land niet. Als de kinderen een muur zagen, dachten ze dat die om zou vallen. Als ze een zee zagen, dachten ze dat die open zou gaan. Er waren slavenhandelaren die hen beloofden met hun schepen naar het Beloofde Land te brengen, maar in werkelijkheid verdwenen de kinderen in Afrika.

De vijfde

De vijfde kruistocht werd geleid door koning Andreas van Hongarije en keizer Frederik de tweede van Duitsland. Ze landden in Egypte en namen het in. De moslims boden hun het land Palestina aan in ruil voor Egypte. De hebzuchtige kruisvaders plunderden Egypte en het fantastische aanbod werd afgewezen. Dit was een aanbod wat daarna nooit meer is gedaan!

De zesde

De zesde kruistocht had niet de zegen van de Paus, die keizer Frederik de tweede haatte. Deze kruistocht was wel succesvol. Deze groep kruisvaarders sloot een verdrag met de moslims en daarmee kregen ze Bethlehem en Jeruzalem. Frederik benoemde zichzelf tot koning van de steden. In 1244 viel Jeruzalem weer in de handen van de moslims.

De reactie was weer een kruistocht, die geleid werd door de Franse Koning Louis de negende. Het was geen succes, en de koning werd gevangengezet. Na betaling van een grote som geld werd hij vrijgelaten.

De laatste

De laatste kruistocht werd weer geleid door koning Louis uit Frankrijk, en prins Edward van Engeland. Ze bereikten niets. Het tijdperk van de kruisvaarders werd besloten met de val van Akko. Ze lieten overal in het Land ruïnes achter en een vreselijk getuigenis. Vele Joodse meisjes zijn door hen verkracht. Sinds die verschrikkelijke tijd loopt daarom de Joodse lijn vandaag de dag niet meer via de vader, maar via de moeder.

7. De periode van de Mamelukken

De periode van het jaar 1291 tot 1517 na Christus

Het woord mameluk betekent *slaaf*. Ze waren Turkse slaven die als bodyguards dienden in Egypte. Ze rebelleerden tegen hun Egyptische bazen en namen de regering over in dat land. Ze namen later ook Palestina in en dreven de kruisvaders er in het jaar 1291 uit. Ze belastten zowel de Joden als de christenen in het Land met zware belastingen en beperkingen. De Joden moesten gele tulbanden dragen en de christenen blauwe. Dit was om het verschil te zien tussen hen, en de eersteklas burgers die moslim waren. Tijdens hun regeringstijd was er een lange droogte en er kwam ook een vreselijke hongersnood in het hele Land.

8. De periode van de Ottomanen (Turkije)

De periode van het jaar 1517 tot 1917 na Christus

In het jaar 1517 overwon Selim uit Turkije de Mamelukken en nam Palestina in.

In het jaar 1453 had hij Constantinopel al ingenomen. Vanuit Constantinopel regeerde hij. Zijn zoon genaamd Suleiman was de grootste koning gedurende deze 400 jaren. Hij herbouwde de muren van Jeruzalem. Na zijn dood regeerden verschillende gouverneurs uit Turkije het Land. Ze betaalden de hoofdsultan veel geld voor bepaalde gebieden van het Midden-Oosten. Palestina werd geregeerd door hebzuchtige belastinginners. Joden, Arabieren en christenen leden erg onder dit corrupte bestuur.

Napoleon

In 1798 kwam Napoleon in het Midden-Oosten en veroverde Egypte. Daarna wilde hij Palestina veroveren en de Joden hun vaderland teruggeven. Als gevolg daarvan zagen veel Joden in hem de Messias. Die eer hadden ze voorheen ook aan Bar-Kochba gegeven. Napoleon

marcheerde het Land in en veroverde Gaza, Jaffo en Caesarea. Tijdens deze campagne liet hij op het strand van Jaffo 3000 gevangenen doden. Napoleon kon ook Akko niet innemen. Als gevolg daarvan zeilde Napoleon met het schip naar huis en is ook nooit meer teruggekeerd naar Palestina.

Europa

In het jaar 1838 opende Engeland een consulaat in Jeruzalem. In het jaar 1843 volgden ook Frankrijk, Pruisen, Oostenrijk en Spanje. De grote Europese machten kregen interesse in het Land. Er kwamen

katholieken, christenen en Joodse organisaties, die een werk begonnen in het Land. De Joodse bevolking begon ook langzaam te groeien in het Land.

Tijdens de Krimoorlog in het jaar 1853 werd er gevochten over de rechten van Palestina. Rusland viel Turkije aan. Turkije riep de hulp van Engeland en Frankrijk in. Rusland verloor deze oorlog. In dat jaar was er een Joodse minister-president in Engeland, die verlangde naar een Joods thuisland. Zijn naam was Benjamin Disraëli.

Eliezer Ben Jehuda

In het jaar 1878 sliep een Jood in een schuur buiten Parijs. Zijn naam was Eliezer Ben Jehuda, en hij ontving een droom met het bevel de Hebreeuwse taal weer tot leven te brengen. In die tijd waren er ongeveer twaalf miljoen Joden verspreid over de wereld. Zij spraken allerlei talen, behalve de Hebreeuwse taal. Hij trouwde met Deborah en zij besloten dat ze alleen maar Hebreeuws met elkaar zouden praten. Het jaar daarop emigreerden ze naar het Land. Toen hij Hebreeuws begon te spreken bij de Westelijke muur in Jeruzalem, werd hij bijna gestenigd.

Voor hen mocht die taal alleen gebruikt worden voor het gebed. Zij leden heel erg en zijn vrouw stierf op jonge leeftijd. Haar verlangen was dat haar jongste zus uit Rusland zou komen om met Eliezer Ben Jehuda te trouwen, zodat zijn werk kon doorgaan¹.

Opeens kreeg een beroemde Oostenrijkse Jood, genaamd Theodor Herzl, interesse in zijn droom. Alles begon te veranderen en harten werden zachter. Ze begonnen hem te beschouwen als een held. De Duitse Joden waren de eersten, die de nieuwe Hebreeuwse taal in hun scholen aannamen. Er kwam een woordenboek met acht uitgaven. Alle woorden waren uit de Bijbel en de Talmoed gehaald (een uitgebreid commentaar op de Thora, door Joodse rabbijnen). Nieuwe woorden werden door hemzelf bedacht en zo kwam voor het eerst de dode taal weer tot leven.

Theodor Herzl begon een hele nieuwe beweging, namelijk het Zionisme. Hij riep uit:

*Er is een Land zonder volk en
een volk zonder Land.
Geef het Land zonder volk aan
het volk zonder Land*

Er kwam een conferentie en daar kwamen drie dingen uit voort:

- het gaf hun hoop;
- het gaf hun een vlag;
- het gaf hun een eigen nationaal volkslied, dat 'Hatikva' heette. Dat betekent hoop.

1 Hij maakte nog mee dat op 29 november 1922 de Britten die toentertijd het bewind voerden over het in een mandaatgebied veranderde Palestina verklaarden dat het Hebreeuws voortaan de officiële taal van de Joden in die regio zou zijn. Enkele weken later overleed Eliezer Ben Jehuda op 64-jarige leeftijd aan de gevolgen van tuberculose.

Herzl maakte een bezoek bij de Turkse sultan, die erg onder de indruk was en het Land aanbood voor twintig miljoen dollar. Herzl kon de Joodse bevolking niet overhalen om dit bedrag te betalen. Hij stierf aan een hartaanval op drie juli in het jaar 1904. Hij had echter iets op gang gebracht dat niet meer te stoppen was.

Theodor Herzl

In het jaar 1949 ongeveer twee uur in de middag kwam er in Israël een vliegtuig aan dat werd bestuurd door een Amerikaanse piloot. Het vliegtuig droeg het lichaam van Theodor Herzl. De staat Israël was nog maar iets meer dan één jaar oud.

Minister president David Ben-Gurion zei: 'Dit is de tweede keer in onze geschiedenis dat een Joodse held terugkeert. De eerste keer was 3300 jaar geleden, toen Jozef teruggebracht werd in het beloofde Land'.

In het jaar 1898 gebeurde er nog iets dat de geschiedenis zou beïnvloeden van het Joodse volk en het Land: de Duitse keizer Wilhelm reed op een wit paard door de Jaffapoort. Hierdoor probeerde Duitsland meer invloed in het Midden-Oosten te krijgen. Het was geen succes, maar het herinnerde de Bijbelstudenten aan de Heiland die eens op een ezelsveulen Jeruzalem binnenreed (Matt. 21:1-9). Het herinnerde de studenten ook aan de toekomstige Overwinnaar die op een wit paard zal rijden (Openb. 6:1-2; 19:11).

In de zomer van het jaar 1914 gebeurde er iets dat de situatie ook in het Midden-Oosten veranderde. Het gebeurde op 28 juni. Ferdinand was de neef en erfgenaam van de Oostenrijkse Keizer. Hij werd in Servië doodgeschoten. Oostenrijk en Duitsland verklaarden daarop de oorlog aan Servië. Rusland ging samen met Engeland, Frankrijk en Italië de Serviërs helpen. Dit liep uit op de Eerste Wereldoorlog. De Turken gingen Duitsland helpen. In het jaar 1916 begonnen de Arabieren een

opstand tegen de Turken. Een Engelse archeoloog genaamd Laurence van Arabië hielp hen. Hij schoot te hulp met een leger van 200.000 Arabieren en vocht tegen de Turken, o.a. in Accaba.

9. De Britse periode

De periode van het jaar 1917 tot 1948 na Christus

Op 6 April 1917 begonnen de Amerikanen zich ook in de oorlog te mengen. Sir Edmund Allenby was commandant van de geallieerde troepen. Hij vocht in het Land Israël en op 8 december kwamen de Britse troepen bij Jeruzalem aan. Het was tijdens het Chanoeka feest. Dat feest herinnerde hen aan de bevrijding van de Assyriërs door de Makkabeeën in het jaar 165 voor Christus.

De Turken gaven zich over zonder enige tegenstand. Enkele dagen later maakte commandant Allenby zijn officiële entree door de Jaffapoort. Zijn naam viel in goede aarde bij de moslims, want het lijkt op Allah en het woordje 'neby' (de profeet van Allah). Voor hen was hij de profeet van Allah om hen te bevrijden. Toen Allenby door de Jaffapoort reed, stapte hij van zijn paard af. Hij voelde zich niet waardig genoeg om op een paard te zitten en zo Jeruzalem binnen te rijden.

Gedurende de oorlog was er een tekort aan een chemische substantie die de explosies moesten veroorzaken. Winston Churchill vroeg een Joodse chemicus genaamd Dr. Chaim Weizman om hulp. Hij vond iets uit met gegiste maïs, wat ook als explosief product zou kunnen dienen. Toen men hem vroeg welke beloning hij wilde, zei hij: Ik wil niets voor

Sir Winston Churchill

Dr. Chaim Weizman

mijzelf, maar wel een thuisland voor mijn Joodse volk. Hij ontving de hoogste onderscheiding en werd later de eerste president van Israël.

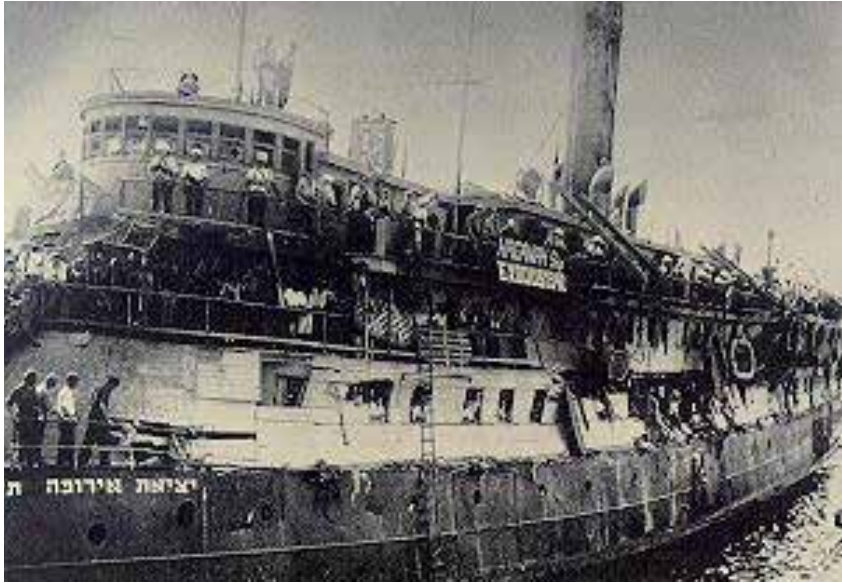
Op 2 november kwam de Balfour-verklaring. Het was een witte brief die gegeven werd aan Lord Rothschild. In die brief stond dat het Joodse volk recht had op een thuisland. Sir Herbert Samuël was de eerste Jood sinds koning Zedekia in 587 vóór Christus, die politieke macht uitoefende in het Land. In het begin waren er geen moeilijkheden tussen de Arabieren en de Joden, die samen in harmonie leefden in het Land. De Arabische leider genaamd Emir Faisal zei zelfs: We bieden de Joden een hartelijk welkom in het land. Ik geloof niet dat het ene een succes kan zijn zonder het andere. Er was een groot respect van de Arabische leiders voor het Zionisme. Zo is het ook vandaag. Ze hebben elkaar gewoon nodig.

Niet lang daarna kwamen er problemen, want de Britten konden aan beide kanten hun woord niet houden. Er deden allerlei valse geruchten de ronde. Eén van de geruchten was dat de Joden de Al-Aksa moskee

zouden willen vernietigen. Het gevolg was dat er vele onschuldige mensen stierven. De dreiging van een nieuwe wereldoorlog kwam in zicht. Het witte papier van een Arabische staat met een Joodse minderheid werd niet uitgevoerd. In het jaar 1939 richtten de Joden hun eerste verdedigingsleger op genaamd: de Hagana. Ondanks het probleem met de Britten, besloten ze toch om hun kant te kiezen tijdens de tweede wereldoorlog.

Ze zeiden: we zullen het witte papier bevechten alsof er geen oorlog is. We zullen meehelpen in de oorlog alsof het witte papier niet bestaat.

Een van hen die meehielp met de Britten was Moshe Dayan. Hij verloor een van zijn ogen in een actie tegen de Syriërs. Hij werd beroemd gedurende de zesdaagse oorlog in het jaar 1967. De Arabische leiders kozen na enige tijd de kant van Adolf Hitler. Na de oorlog bezocht Ben-Gurion de concentratiekampen van de nazi's. Hij kwam ervan terug en was meer dan ooit gemotiveerd om te strijden voor een thuisland. Er was een gebeurtenis die meehielp om de Britten uit het Land te krijgen. Het is de geschiedenis van een boot vol met Joodse vluchtelingen genaamd de Exodus.

Op weg naar Haifa werd het schip beschoten door de Britten, omdat ze het witte papier niet gehoorzaamden. Het schip haalde de haven en de vluchtelingen werden gearresteerd door de Britten en met drie gevangensschepen weer vervoerd. De Joodse vluchtelingen gingen in hongerstaking en wilden de schepen niet meer verlaten. Dit werd wereldnieuws! Uit wanhoop verscheurden de Britten het witte papier en vroegen de Verenigde Naties om te gaan bemiddelen.

Op 29 november van het jaar 1947 werd er voor de staat Israël gekozen. Er waren 33 stemmen voor, 13 tegen en 10 stemmen die zich onthielden. De volgende dag braken er allerlei schermutselingen uit in het Land. Op 14 mei 1948 riep Ben-Gurion met luide stem de onafhankelijke Staat uit. Hij stond onder het portret van Theodor Herzl en las een document van 697 woorden in 17 minuten.

Enkele belangrijke zinnen waren:

- Het Land staat open voor alle Joodse emigranten.
- We zullen ons inzetten om het Land te ontwikkelen en het goede verlangen voor al zijn inwoners.
- Het zal rusten op het fundament van vrijheid, rechtvaardigheid en vrede zoals het voorzgd is door de profeten van onze Tenach.
- We roepen allen op om ons te ondersteunen en om de eeuwenoude beloften te vervullen wat betreft de verzoening van het Land Israël.

Het was het begin van de grote alijah, wat betekent 'omhoog gaan'. Dit woord wordt gebruikt voor de Joden die zich toen en nu ook in Israël gaan vestigen. Direct daarna vormden zich de donkere wolken van oorlogen over het Land. Het was de Amerikaanse president Harry Truman, die Israël erkende als de nieuwe Joodse Staat. Drie dagen later zelfs Rusland ook.

Het was de eerste keer sinds acht september van het jaar 70 na Christus dat het Land met de hulp van de volkeren weer in Joodse handen was. Vanaf 14 mei 1947 tot vandaag is er een prachtig land opgebouwd, maar er zijn ook veel oorlogen geweest:

- (a) De onafhankelijkheidsoorlog, van 29 november 1947 tot 24 februari 1949.
- (b) De Sinai oorlog begon op 29 oktober in 1956 en duurde tot 5 november. Israël wachtte niet, maar viel zelf aan. Nasser was toen de leider van Egypte. De periode tussen 1957 en 1966 was min of meer vreedevol en Israël gebruikte deze tijd om zijn leger sterk te maken. De situatie veranderde toen Rusland Egypte begon te bevoorraden met allerlei vreselijke moderne wapens.

- (c) De zesdaagse oorlog begon op 5 juni 1967 en eindigde op 10 juni. Er werd heel veel land ingenomen, waaronder ook de Golanhoogte en de Sinaï woestijn.
- (d) De Jom Kippoer oorlog begon op de Grote Verzoendag op 6 oktober en duurde tot 25 oktober. Het was precies om 2 uur 's middags toen Israël werd aangevallen vanuit het noorden door Syrië en in het zuiden door Egypte. De meeste Joden waren aan het vasten of sliepen. Het was een groot wonder dat Koning Hoessein van Jordanië besloot om niet mee te doen.

Ik was toen ook in Israël en verbleef in het begin samen met 23 babies in een bunker. Later heb ik koeien gered uit een mijnenveld. Kort daarna kwam ik door het lezen van het Woord van God tot Christus. Ik heb de Heere Jezus aanvaard en ik ben een nieuwe schepping geworden (2 Kor. 5:14-17). Vele jaren heb ik geëvangeliiseerd onder het Joodse volk in Israël, en enkelen ook tot persoonlijk geloof zien komen. Het probleem is dat ze hun eigen gerechtigheid proberen te verdienen door te proberen de

613 wetten te houden. Paulus wenste wel van God verbannen te zijn, zo zei hij met een bewogen hart vanwege het Joodse volk (Rom. 9:2-4; 10:3). Zo is het tot heden toe. Velen hebben geen zicht op de dood en de opstanding van de Heere Jezus, en dat is toch het allerbelangrijkste (1 Kor. 15:3-4). Niemand kan om Golgotha heen (Hand. 4:12).

Sinds die tijd zijn er twee oorlogen geweest met Libanon en de laatste jaren zijn er steeds problemen met Gaza geweest. De onrust blijft en dat is bovenal ook innerlijk.

Het Joodse volk heeft nu hun Land. Er is nog geen vrede in het Land. Er is zonder de Heere Jezus ook geen vrede in hun hart. Er is wel een toekomst voor Israël. Paulus zelf is er een bewijs van (1 Tim. 1:16), en hij noemt vijf getuigen in Romeinen 11.

In het verleden, het heden en ook in de toekomst van Israël is er altijd een gelovig overblijfsel geweest, hoe donker de periode ook was. We hebben geen verklaring voor alle doelen en plannen van de Heere God, maar we kunnen Hem wel aanbidden en prijzen om wie Hij is. Hem komt alle eer toe en Hij komt ook tot Zijn doel. Het resultaat van onze Bijbel- en geschiedenisstudie is altijd aanbidding, en het resultaat van aanbidding is onze dienst aan de Heere God die we liefhebben. In het Engels is het ook heel mooi om te onthouden: 'History' is altijd 'His Story'.

Alles draait om de Heere Jezus en Zijn Gemeente, die ook groeit in Israël. En straks, als de Koning der Joden terugkomt, zal alle knie zich voor Hem buigen.

